

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko – numero kaksikymmentäkaksi

Jeff Pippenger
2026-01-02

Numero kaksikymmentäkaksi

Olimme puolivälissä tarkastellessamme muinaista Israelia koskevia neljää viittausta, jotka liittyvät edellisessä kirjoituksessa käsiteltyyn ”kyykäärmeiden” sukupolveen. Matteuksessa sekä Johannes että Jeesus nimittävät fariseuksia ja saddukeuksia kyykäärmeiden sukupolveksi. Johannes edustaa koetusprosessin alkua; tämä prosessi tunnistetaan siinä, että hän opetti Jeesuksen, joka tulisi hänen jälkeensä, perinpohjaisesti puhdistavan puimatantereensa. Jeesus lisäsi Johanneksen koetusprosessiin tuomioprosessin viitatessaan Saban kuningattareen ja Niiniveen. Tuomio tapahtuu neljännessä sukupolvessa, ja yksi tuomiossa ilmenevä ryhmä näyttäytyy käärmeinä, sillä heidän isänsä on perkele. Jeesus lisäsi myös kysymyksen siitä, että neljäs sukupolvi etsii merkkiä, vaikka merkki oli aivan näkyvissä.

Matteuksen kahdennessakymmenennessäkolmannessa luvussa esitetään fariseuksia ja saddukeuksia kohtaavat ”voi”-huudot, ja koettelemisen ja tuomion prosessi liitetään jälleen viimeiseen sukupolveen. Kahdeskymmenes toinen luku valmistaa kahdennekymmenennenkolmannen luvun voi-huutojen taustan.

Kun fariseukset olivat koolla, Jeesus kysyi heiltä sanoen: Mitä ajattelette Kristuksesta? Kenen poika hän on?

He sanoivat hänelle: ”Daavidin Poika.”

Hän sanoi heille: Kuinka siis Daavid Hengessä kutsuu häntä Herraksi sanoen: Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi? Jos siis Daavid kutsuu häntä Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?

Eikä kukaan voinut vastata hänelle sanaakaan, eikä kukaan siitä päivästä lähtien enää uskaltanut kysyä häneltä mitään. Matteus 22:41–46.

Kun ovi sulkeutui kaikelle muulle kanssakäymiselle, Jeesus esittää sitten seuraavassa luvussa kahdeksan voi-huutoa. Jakeessa kolmetoista voi-huuto kohdistuu taivasten valtakunnan ovien sulkemiseen. Juuri taivaan ovista vuodatetaan myöhäissade. Nämä kahdeksan voi-huutoa koskevat niitä, jotka tunnustautuvat avaavansa oven, jota kukaan ihminen ei voi avata, ja sulkevansa oven, jota kukaan ihminen ei voi sulkea. Näyssä sisar White näki ne, jotka eivät seuranneet Kristusta kaikkeinpyhimpään, lähettämässä rukouksiaan tyhjään pyhään paikkaan, missä Saatana, tekeytyen Kristukseksi, sai heidät uskomaan, että kaikki oli kunnossa. He olivat avanneet pyhän paikan uudelleen ja sulkeneet kaikkeinpyhimmän.

”Monet katsovat kauhistuneina juutalaisten menettelyä heidän hylätessään ja ristiinnaulitessaan Kristuksen; ja lukiessaan kertomusta Hänen häpeällisestä kohtelustaan he ajattelevat rakastavansa Häntä eivätkä olisi kieltäneet Häntä niin kuin Pietari eikä ristiinnaulinneet Häntä niin kuin juutalaiset. Mutta Jumala, joka lukee kaikkien sydämet, on koetellut sitä rakkautta Jeesusta kohtaan, jota he tunnustivat tuntevansa. Koko taivas seurasi syvimmällä mielenkiinnolla ensimmäisen enkelin sanoman vastaanottoa. Mutta monet, jotka tunnustivat rakastavansa Jeesusta ja jotka vuodattivat kyyneleitä lukiessaan kertomusta rististä, pilkkasivat ilosanomaa Hänen tulostaan. Sen sijaan, että olisivat ottaneet sanoman vastaan ilolla, he julistivat sen harhaksi. He vihasivat niitä, jotka rakastivat Hänen ilmestymistään, ja sulkiivat heidät seurakunnista. Ne, jotka hylkäsivät ensimmäisen sanoman, eivät voineet hyötyä toisesta; eikä heitä hyödyttänyt myöskään keskiyön huuto, jonka oli määrä valmistaa heidät astumaan uskossa Jeesuksen kanssa taivaallisen pyhäkön kaikkeinpyhimpään. Ja hylätessään kaksi edellistä sanomaa he ovat niin pimentäneet ymmärryksensä, etteivät voi nähdä mitään valoa kolmannen enkelin sanomassa, joka osoittaa tien kaikkeinpyhimpään. Minä näin, että niin kuin juutalaiset ristiinnaulitsivat Jeesuksen, samoin nimikirkot olivat ristiinnaulinneet nämä sanomat, ja sen tähden heillä ei ole mitään tietoa tiestä kaikkeinpyhimpään, eivätkä he voi hyötyä Jeesuksen siellä toimittamasta esirukouksesta. Niin kuin juutalaiset, jotka uhrasivat hyödyttömiä uhrejaan, he kohottavat hyödyttömät rukouksensa siihen osastoon, jonka Jeesus on jättänyt; ja Saatana, mielissään petoksesta, omaksuu uskonnollisen luonteen ja johtaa näiden kristityiksi tunnustautuvien mielet puoleensa käyttäen voimaansa, merkkejään ja valheen ihmeitään sitoakseen heidät paulaansa.” Early Writings, 258–261.

Jae neljästoista on voi-huuto leskien talojen nielemisestä ja pitkistä rukouksista. Jakeen viisitoista voi-huuto kohdistuu siihen, että he tekevät käännyttämisistään kaksin verroin enemmän helvetin lapsia kuin itse olivat. Jakeissa kuusitoista–kaksikymmentäkaksi jumalattomat vannovat temppelin kautta.

”Nämä eivät ole sisar Whiten sanoja, vaan Herran sanoja, ja Hänen sanansaattajansa on antanut ne minulle annettaviksi teille. Jumala kutsuu teitä olemaan enää toimimatta Häntä vastaan ristiriitaisin tarkoituksin. Paljon opetusta annettiin niistä miehistä, jotka väittävät olevansa kristittyjä, vaikka he ilmaisevat Saatanan ominaisuuksia ja vastustavat hengessä, sanassa ja teossa totuuden edistymistä sekä varmasti seuraavat sitä tietä, jota Saatana johtaa heidät kulkemaan. Sydämensä kovuudessa he ovat anastaneet itselleen vallan, joka ei millään tavoin kuulu heille ja jota heidän ei tule käyttää. Suuri Opettaja sanoo: ’Minä kukistan, kukistan.’ Battle Creekissä ihmiset sanovat: ’Herran temppeli, Herran temppeli olemme me’, mutta he käyttävät tavallista tulta. Heidän sydäntään ei Jumalan armo ole pehmittänyt eikä nöyryyttänyt.” Manuscript Releases, osa 13, 222.

Jakeissa kaksikymmentäkolme ja kaksikymmentäneljä voi-huuto kohdistuu oikeuden, laupeuden ja uskollisuuden laiminlyömiseen. Jakeet kaksikymmentäviisi ja kaksikymmentäkuusi käsittelevät teeskentelyä, jossa maljan ulkopuoli puhdistetaan, mutta ei sisäpuolta.

”Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa’, apostoli jatkoi, ’että tuon voiman ylenpalttisuus olisi Jumalan, eikä näyttäisi tulevan meistä.’ Jumala olisi voinut julistaa totuutensa synnittömien enkelien kautta, mutta tämä ei ole Hänen suunnitelmansa. Hän valitsee

ihmisolentoja, heikkouden alaisia ihmisiä, välikappaleiksi tarkoitustensa toteuttamisessa. Korvaamaton aarre asetetaan saviastioihin. Ihmisten kautta Hänen siunauksensa on välitettävä maailmalle. Heidän kauttaan Hänen kirkkautensa on loistettava synnin pimeyteen.” Apostolien teot, 330.

Sitten jakeet kaksikymmentäseitsemän ja kaksikymmentäkahdeksan osoittavat jumalattomat valkaistuiksi haudoiksi, liittyen Jesajan kahdennenkymmenennentoisen luvun Sebnaan, jossa Sebna kerskui ihmeellisellä haudalla, jota hän itselleen rakensi mutta johon hän ei koskaan tulisi, sillä Jumala oli heittävä hänet suustaan kaukaiselle kedolle. Tätä kaukaista ketoa edustaa Beetelin valheellisen profeetan hauta, joka johti tottelemattoman profeetan tulemaan haudatuksi samaan hautaan. Sitten kahdeksas voi-huuto sanoo:

Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut! Sillä te rakennatte profeettojen hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautakammioita, ja sanotte: Jos me olisimme eläneet isiemme päivinä, emme olisi olleet heidän osallisiaan profeettojen vereen. Niinpä te itse todistatte itsestänne, että olette niiden lapsia, jotka tappoivat profeetat. Täyttäkää siis isienne mitta.

Te käärmeet, te kyykäärmeitten sikiö, kuinka voisitte välttää helvetin tuomion?

Sentähden, katso, minä lähetän teidän luoksenne profeettoja ja viisaita ja kirjanoppineita; ja muutamia heistä te tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamia heistä te ruoskitte synagogissanne ja vainoatte kaupungista kaupunkiin; jotta teidän päällenne tulisi kaikki vanhurskas veri, joka on vuodatettu maan päällä, vanhurskaan Abelin verestä Sakariaan, Barakiaan pojan, vereen asti, jonka te surmasitte temppelin ja alttarin välillä.

Totisesti minä sanon teille: kaikki nämä tulevat tämän sukupolven päälle. Matteus 23:29–36.

Käärmeet, jotka ovat kyykäärmeiden sukupolvi, ovat tuomion alaisina tässä kohdassa. Tässä kohdassa tuomio ei perustu Seban kuningattaren ja Niiniven todistukseen, vaan Aabelin verestä Sakariaaseen. Neljäs sukupolvi, joka on kyykäärmeitä, tuomitaan kahden muinaisen Israelin ulkoisesta historiasta otetun todistajan ja kahden muinaisen Israelin sisäisestä historiasta otetun todistajan kautta. Luukkaan evankeliumin kolmas luku on neljäs ja viimeinen niistä neljästä viittauksesta neljännen ja viimeisen sukupolven kyykäärmeisiin, ja se on yksinkertaisesti rinnakkaiskohta Matteuksen evankeliumin kolmanteen lukuun. Neljä viittausta osoittavat, että Jumalan huoneen lopullisen tuomion aikana, neljännen sukupolven aikana, toinen ryhmä ilmaisee luonteensa Saatanan poikina ja tyttärinä ja toinen ryhmä Jumalan poikina ja tyttärinä. Koettelemisen prosessi, joka käynnistää erottamisen, alkaa, kun sanansaattaja, joka valmistaa tietä liiton Sanansaattajalle, korottaa äänensä erämaassa.

Pyhän Kirjoituksen pyhässä kudelmassa nimet eivät ole pelkkiä nimityksiä vaan kuiskattuja profetioita — toisia lauluja, jotka lauletaan historian pinnan alla ja paljastavat lunastuksen sydämen. Kun Aadamin ja Nooan väliset jälkeläisten nimien merkitykset järjestetään lauseeksi, niistä muodostuu sanoma, joka vastaa sukuluettelon edustamaa historiaa. Adam merkitsee ”ihmistä”, ja Seth merkitsee ”asetettua”. Enosh merkitsee ”kuolevaista” (kuoleman alaista), ja Kenan merkitsee ”murhetta”. ”Jumalan ylistyksen/siunauksen” (Mahalalel) kautta taivas ”laskeutuisi alas” (Jared). Taivas tuli alas ”vihittynä tai voideltuna” (Enoch), joka julisti tuomion

sanoman poikansa Metuselahin kautta ("kun hän kuolee, se lähetetään"). Hänen kuolemansa olisi "voimallisen" Pyhän Hengen vuodattamisen huipentuma, jota edustaa Lamek (henkäys), liittyen Metuselahin rinnalle samoin kuin Keskiyön huuto liittyi toiseen enkeliin. Metuselah oli toinen enkeli ja Lamek Keskiyön huuto, joka huipentui Nooan vedenpaisumukseen.

Tiivistettynä edelleen nimet julistavat: "Ihminen määrättiin kuolevaiseksi, murheen ja kuoleman alaiseksi ensimmäisen Aadamin seurauksena; mutta Jumalan siunauksen kautta Kristus omisti itsensä tulemaan alas, julistaen tuomion ristinkuolemansa kautta, jota seurasi Pyhän Hengen voimallinen vuodattaminen."

Nämä kymmenen nimeä tiivistävät evankeliumin sanoman ja samalla seuraavat maan historiaa luomisesta myöhäissateeseen, huipentuen toiseen tulemiseen. Tämä nimiin kätkeytyvä symboliikka saa vastineensa Ilmestyskirjassa. Ensimmäinen Mooseksen kirja esittää alfan sukuluettelon, ja Ilmestyskirjan 7. luvun 144 000 esittää omegan täyttymyksen sinetöidyssä jäännöksessä.

Juuda merkitsee "ylistystä", Ruuben merkitsee "katso, poika", Gad merkitsee "onni/joukko", Asser merkitsee "onnellinen/autuas", ja Naftali merkitsee "kamppailua". Manasse merkitsee "unohtamaan saattamista", Simeon merkitsee "kuulemista", Leevi merkitsee "liitetty/yhdistetty", Isaskar merkitsee "palkkaa", Sebulon merkitsee "kunniaa/asumista", Joosef merkitsee "lisäystä" ja Benjamin merkitsee "oikean käden poikaa".

Ne, jotka seuraavat Juudan sukukunnan Leijonaa, ovat Jumalan poikia, joita siunataan hyvällä onnella heidän kulkiessaan koettelemuksen läpi painiessaan Jumalan kanssa niin kuin Jaakob teki. Tämän kamppailun kautta heidän syntinsä unohdetaan pyhitysprosessissa, jonka saa aikaan Jumalan sanan kuuleminen ja joka puolestaan liittää heidät Kristukseen liittosuhteessa. Heidän palkintonsa on asua kunniallisesti Kristuksen kanssa Hänen valtaistuimellaan, istuen taivaallisissa, samalla kun Jumala käyttää heitä valtakuntansa kasvattamiseen — kutsuen suurta joukkoa pois Babylonista Hänen oikean kätensä poikina.

Lean kuusi poikaa olivat Ruuben, Juuda, Simeon, Leevi, Isaskar ja Sebulon. Hänen palvelijattarellaan Silpalla, jonka nimi merkitsee "tuoksuvaa pisaraa", oli kaksi poikaa — Gad ja Asser. Raakelin kaksi poikaa olivat Joosef ja Benjamin. Raakelin palvelijattaren Bilhan nimi merkitsee "ujoa tai arkaa", ja hänen poikansa olivat Dan ja Naftali. Profeetallisesti tämä sukuluettelo tarjoaa useita tarkasteltavia linjoja. Toisin kuin alfan kohdalla ja ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, luvussa viisi, mainitut kymmenen sukupolvea, omegalla on kaksitoista jälkeläistä omine erityisine profeetallisine muuttujineen. Niiden sadan neljäkymmenenneljän tuhannen joukossa Daania ei mainita, ja Manasse korvasi veljensä Efraimin.

Ensimmäisen Mooseksen kirjan alfa-sukuluettelo vastaa Ilmestyskirjan oomega-sukuluettelo, sillä Ensimmäinen Mooseksen kirja osoittaa Kristuksen jumalallisen työn pelastuksessa, ja Ilmestyskirja osoittaa ne, jotka tuon alfa-profetian oomega-täyttymyksessä täydellisesti täyttävät juuri sen lupauksen ja profetian, joka alfa-profetiassa esitetään.

Näiden kahden linjan soveltamista tekevät teologit usein, mutta eivät koskaan rivin rivin päälle-metodologian näkökulmasta. Nämä kaksi sukuluetteloa 1. Mooseksen kirjassa ja Ilmestyskirjassa tarjoavat kaksi todistajaa siitä, että Jumala puhuu toissijaisella tasolla. Toinen kieli on kirjoitettu todistus sellaisena kuin se on merkitty muistiin, ja tuon todistuksen sisälle on asetettu toissijainen linja symbolisella tasolla. Teologit eivät tavallisesti mene pitemmälle kuin pintahavaintoihin siitä sanomasta, joka välittyy 1. Mooseksen kirjan ja Ilmestyskirjan nimien merkitysten kautta. He kohtelevat sitä, minkä näkevät, uutuuksena, joka puhuu enemmän heidän omasta inhimillisestä viisaudestaan, kuten osoittaa heidän hurskasteleva kykynsä nähdä metafora nimien merkitysten sisällä. He eivät koskaan näe Ismaelin kahdessatoista pojassa esitettyä sanomaa. He eivät näe oikein Jeesuksen sukuluetteloita Matteuksessa ja Luukkaassa. He eivät näe Juudan seitsemän viimeisen kuninkaan eivätkä Israelin seitsemän viimeisen kuninkaan sukuluetteloita, eivätkä Juudan seitsemän ensimmäisen kuninkaan tai Israelin seitsemän ensimmäisen kuninkaan sukuluetteloita.

Kun sanon, etteivät he näe, tarkoitan, että jos kysyt Googlelta, onko näistä sukuluetteloista opetusta, vastaus on ”kyllä” Genesiksen Aadamista Nooan ulottuvan linjan osalta, ja ”kyllä” sadan neljänsikymmenen tuhannen osalta. Mutta soveltavatko he tällä tavoin 1. Mooseksen kirjan yhdenkymmentä luvun Abramien kymmentä jälkeläistä? Eivät. Soveltavatko he Kainin sukuluetteloa ja Setin sukuluetteloa? Kyllä, mutta niin kaukana niiden todellisesta merkityksestä, että on kuin he käsittelevät aivan toista aihetta. He epäilemättä käsittelevät Kristuksen sukuluetteloita Matteuksessa ja Luukkaassa, mutta jälleen kerran he menevät pahasti harhaan. Miksi sillä on merkitystä, kysyt? Siksi, että aion esittää yleiskatsauksen näistä sukuluetteloiden profeetallisista linjoista, ja haluan heti alusta tehdä selväksi, että pyrin tunnistamaan neljän sukupolven merkityksen raamatullisen profetian symbolina. Näiden sukuluetteloiden yleiskatsaus auttaa siinä suhteessa, mutta olisi kenen tahansa taholta laiminlyöntiä, jos hän ajattelisi, että seuraava yksinkertainen yhteenveto näistä asioista on kaikki, mitä näistä sukuluetteloiden linjoista on ymmärrettävä.

Aadamin ja Nooan välisen sukuluettelon jälkeen löydämme Ensimmäisen Mooseksen kirjan luvuista neljä ja viisi kaksi sukuluetteloiden linjaa. Näitä kahta linjaa edustavat Kainin jälkeläiset ja Setin jälkeläiset. Toisin kuin Aadamin ja Nooan välinen sukuluettelo, joka esitti kymmenen jälkeläistä, sekä Setin että Kainin linja osoittavat kumpikin kahdeksan jälkeläistä. Tästä syystä niitä on käsiteltävä kahtena neljän ajanjaksona. Set ja Kain ovat liiton vertauskuvia, ja Kain edustaa niitä, jotka Jesajan luvuissa kaksikymmentäkahdeksan ja kaksikymmentäyhdeksän tekevät kuoleman liiton, joka on kumottava tulvivassa vitsauksessa. He ovat niitä, jotka rakentavat huoneensa hiekalle. Ne, jotka rakentavat Kalliolle, tekevät elämän liiton, kuten ensimmäisen Pietarin kirjeen toisessa luvussa esitetään niistä, jotka ovat maistaneet, että Herra on hyvä, ja ovat ”valittu sukupolvi”. ”Monet” rakentavat hiekalle, mutta ”harvat” ovat valitut.

Kainin sukuluettelo on kapinallinen sointu nimien sinfoniassa, sillä nimet edustavat turhaa ihmisyyden kunniaa, joka taivaan lyömänä johtaa päämäärättömään harhailuun. Varoituksesta piittaamatta Kainin sukuhaara tunnustaa väärää jumaluutta, kostonhimoiseen inhimilliseen voimaan verhoutuneena, jota ihmiskunnan taidot edustavat ja joka takoo rautaisen kulttuurin:

kauniin, mutta väkivaltaisen ja toivosta hedelmättömän. Tämä viimeinen toteamus on yleiskatsaus siihen sanomaan, joka sisältyy Kainin kahdeksaan sukupolveen ja joka johdetaan nimistä.

Setin suku vastaa Kainin suvulle armolla. Ihmiskunnalle määrättyssä inhimillisessä heikkoudessa niiden murhe, jotka huutavat avuksi Jumalaa, muuttuu ylistykseksi, kun taivas laskeutuu alas. Uskollisesti kulkien koetuksen aikana sitä polkua, joka kohoaa kirkkauteen, aina ”toivon” huutoon asti, kohti lepoa, vapautuksen vetten kautta. Tämä viimeinen toteamus on yleiskatsaus siihen sanomaan, joka sisältyy Setin kahdeksaan sukupolveen ja joka johdetaan nimistä.

Syy kahdeksan sukupolven jakamiseen kahdeksi neljän sukupolven ryhmäksi vahvistetaan liiton ensimmäisessä vaiheessa, kun Egyptin orjuutta koskevan profetian ilmoitetaan kestävän 400 vuotta ja samalla myös, että nuo 400 vuotta päättyisivät neljännessä sukupolvessa. Kun Paavalin todistus liitetään alfa-liiton profetiaan, se tuottaa kaksi 215 vuoden ajanjaksoa, joista kumpikin koostui neljästä sukupolvesta. Kahdeksan sukupolvea 430 vuoden aikana edustaa kahta 215 vuoden ajanjaksoa. Ensimmäistä ajanjaksoa edustaa hyvä faarao, joka tunsu Joosefin. 215 vuotta myöhemmin oli uusi faarao, joka ei tuntenut Joosefia. Sitten alkoi seuraava neljän sukupolven ryhmä.

Kahdeksan sukupolvea, jotka jakautuvat tasan kahteen ajanjaksoon, joista kumpikin erottuu omana neljän sukupolven jaksanaan, vahvistavat sen, että Kainin ja Setin kahdeksaa sukupolvea sovelletaan samalla tavoin. Kun tämä sovellus tehdään, Setin kahdeksan sukupolvea asettuvat rinnakkain Kainin kahdeksan sukupolven kanssa. Kain edustaa niitä monia, jotka vastaanottavat pedon merkin, ja Set edustaa niitä harvoja, jotka vastaanottavat Jumalan sinetin. Kain on ihmisyyden merkki, ja Set on ihmisyyden ja jumaluuden yhdistymisen merkki Nooan liiton yhteydessä, kun taas Joosefin ja Mooseksen suku on Abramin liiton yhteydessä.

Sitten luvussa yksitoista valitun kansan sukuluettelo esitetään kymmenen nimen kautta Seemistä Abramiin. Luku yksitoista on kertomus Baabelin tornista, mutta myös valitun kansan sukuluettelo, sellaisena kuin se ilmenee Abrahamissa. Luku yksitoista esittelee valitun kansan, jonka oli määrä astua kolminkertaiseen liittoon Jumalan kanssa. Kolmas ja viimeinen vaihe oli Iisakin uhraaminen luvussa kaksikymmentäkaksi. Luku ”yksitoista” on alfa-alku ja luku ”kaksikymmentäkaksi” on omega-loppu. Usko, jota vaaditaan kuulemaan Jumalan ääni nimien merkityksessä, ei eroa siitä uskosta, jota vaaditaan kuulemaan Hänen äänensä Hänen Sanansa numeroinnissa. Eräs sukuluettelon sovellus, jota teologit eivät ota huomioon, on Ismaelin sukuluettelo, islamin vertauskuva.

Ja nämä ovat Ismaelin poikien nimet nimiltään sukukuntiensa mukaan: Ismaelin esikoinen Nebajot; sitten Kedar, Adbeel, Mibsam, Misma, Duuma, Massa, Hadar, Teema, Jetur, Nafis ja Kedma. Nämä ovat Ismaelin pojat, ja nämä ovat heidän nimensä kaupunkiensä ja leiriensä mukaan; kaksitoista ruhtinasta heimojensa mukaan. 1. Mooseksen kirja 25:13–16.

Kun näiden kahdentoista nimen määritelmät asetetaan lausumaksi, se kuuluu seuraavasti: ”Profeettallisesti Ismaelin jälkeläiset ovat hedelmällinen tummaihoinen kansa, joka tunnetaan sotureina, mutta joka on historiallisesti ja profeettallisesti murheen murtama 11. elokuuta 1840 ja sen jälkeen 11. syyskuuta 2001. Heitä kutsutaan raamatullisessa historiassa idän lapsiksi. He ovat

lähtöisin Arabiasta, jossa kasvaa niitä tuoksuvia mausteita, joita käytettiin heprealaisen pyhäkköpalveluksen menoissa. Sana ”assassins” on peräisin islamilaisesta historiasta ja edustaa kuolemaa, joka saatetaan aikaan hiljaisuudessa. Ristiretkien aikana islam sulki, saarsi ja piiritti katolisen Euroopan, mutta heidän myöhempi pidättyvyytensä merkitsi vuosien 1840–1844 virvoituksen saapumista sekä myös ajanjaksoa 11. syyskuuta 2001:stä sunnuntailakikriisiin asti. Ismaelin poikien kahdentoista nimen määritelmät ovat kaikki edustettuina edellisessä lausumassa lihavoidulla kirjasintyypillä.”

Ismaelin sukulinjan kaksitoista nimeä muodostavat kolmetoista, jos Ismael otetaan mukaan luetteloon. Kolmetoista on ”kapinan” vertauskuvallinen luku, ja juuri siihen Hagar syyllistyi, mikä johti siihen, että Abraham salli Hagarin ja Ismaelin karkottamisen. Paavali käyttää tätä tapausta kuvatakseen muinaisen Israelin hylkäämistä Jumalan liittokansana samalla, kun Hän oli solmimassa liittoa kristillisen morsiamensa kanssa.

Sillä on kirjoitettu, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen vapaasta vaimosta. Mutta orjattaresta syntynyt oli syntynyt lihan mukaan, vapaan vaimon poika taas lupauksen kautta. Tällä on vertauskuvallinen merkitys: nämä naiset ovat ne kaksi liittoa; toinen on Siinain vuorelta, ja se synnyttää orjuuteen; tämä on Hagar. Sillä Hagar on Siinain vuori Arabiassa, ja se vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka on orjuudessa lapsineen. Mutta se Jerusalem, joka on ylhäällä, on vapaa, ja se on meidän kaikkien äiti. Sillä on kirjoitettu: Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä; puhkea riemuun ja huuda, sinä, joka et ole synnytystuskissa; sillä hylätyllä on paljon enemmän lapsia kuin sillä, jolla on mies. Mutta me olemme, veljet, Iisakin tavoin lupauksen lapsia. Mutta niin kuin silloin se, joka oli syntynyt lihan mukaan, vainosi sitä, joka oli syntynyt Hengen mukaan, samoin on nytkin. Mutta mitä Raamattu sanoo? Aja pois orjatar ja hänen poikansa, sillä orjattaren poika ei ole perivä yhdessä vapaan vaimon pojan kanssa. Niinpä siis, veljet, me emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan. Galatalaiskirje 4:22–31.

Ismael on islamin vertauskuva, ja Haagar, Ismaelin äiti, on kuoleman liiton seurakunnan vertauskuva. Iisak on kristinuskon vertauskuva, ja Saara on elämän liiton seurakunnan vertauskuva. Tästä syystä Ismaelilla oli kaksitoista poikaa, sillä kaksitoista on Jumalan liittokansan vertauskuva, ja islam on Jumalan liittokansan väärennös.

Evankeliumeissa on Kristuksesta kaksi sukuluetteloa: toinen Matteuksella ja toinen Luukkaalla.

Ja Jaakobille syntyi Joosef, Marian mies, josta syntyi Jeesus, jota kutsutaan Kristukseksi. Niin ovat siis kaikki sukupolvet Abrahamista Daavidiin neljätoista sukupolvea; ja Daavidista Babylonian pakkosiirtolaisuuteen neljätoista sukupolvea; ja Babylonian pakkosiirtolaisuudesta Kristukseen neljätoista sukupolvea. Jeesuksen Kristuksen syntymä tapahtui näin: Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, havaittiin hänen ennen kuin he olivat tulleet yhteen olevan raskaana Pyhästä Hengestä. Matteus 1:16–18.

Matteuksen sukuluettelo osoittaa kolme yhtä pitkää neljäntoista jaksoa, jotka muodostavat yhden neljäkymmenen kahden jakson. Kristus on liittohistorian oomega suhteessa Moosekseen, joka on liittohistorian alfa. Mooses ennustaa, että Kristus olisi ”hänen kaltaisensa”. Mooseksen

sadankahdenkymmenen vuoden elämä jakautui kolmeen neljäkymmenen vuoden jaksoon. Jokainen Mooseksen elämän neljäkymmenen vuoden jakso, kun ne asetetaan rivi rivin päälle, päättyy Kaadekseen, joka on vuoden 1863 ja sunnuntailain vertauskuva. Kristuksen kolme jaksoa päättyvät Daavidiin, Babylonian vankeuteen ja siihen, että Kristus vahvisti liiton verellään ristillä. Daavid edustaa voittavan seurakunnan ylentämistä sunnuntailain aikana, ja toinen linja osoittaa tyhmien neitsyiden joutuvan vietäviksi Babyloniaan sunnuntailain aikana. Kolmas jakso päättyy ristille, joka jälleen on sunnuntailain esikuva, missä Kristus vahvistaa Aabrahamin liiton sadan neljäkymmenenneljän tuhannen kanssa ja Nooan liiton suuren joukon kanssa.

Se, mitä voidaan ymmärtää, kun nämä kaksi linjaa asetetaan päällekkäin, on hämmästyttävää. Mooseksen sata kaksikymmentä vuotta liittyy Nooan 120 vuoteen, ja Kristuksen neljäkymmentäkaksi sukupolvea liittyy antikristuksen hallitsemiseen neljäkymmenen kahden vertauskuvallisen kuukauden ajan sunnuntailaissa.

Ja Herra sanoi: Minun Henkeni ei ole aina pysyvä ihmisessä, sillä hänkin on liha; kuitenkin hänen päivänsä olkoot sata kaksikymmentä vuotta. 1. Mooseksen kirja 6:3.

Matteuksen sukuluettelon rinnalla, joka korostaa Abrahamin liittoa, Luukkaan esittämä Kristuksen sukuluettelo ulottuu aina luomiseen asti ja korostaa siten elämän liittoa, jonka Aadam rikkoi Eedenissä. Luukkaan sukuluettelo alkaa Jeesuksesta ja kulkee hänen sukulinjansa kautta taaksepäin aina Aadamiin asti, joka tunnistetaan Jumalan pojaksi. Sukulinja päättyy täydelliseen toiseen Aadamiin, ja se alkaa täydellisestä ensimmäisestä Aadamista. Ensimmäisestä Aadamista toiseen Aadamiin asti esitetään olevan 77 sukupolvea.

Raamatun sukuluettelot edustavat totuuden linjoja. Olemme juuri tunnistanee useita sellaisia, jotka ylittävät kauas sen todistajien määrän, joka tarvitaan totuuden vahvistamiseksi. Sukuluettelon linjat sisältävät historiallisten täyttymysten ja tulevien ennustusten äänen, ja ne sisältävät Palmonin, salaisuuksien Ihmeellisen Laskijan, äänen, sillä linjoihin sijoitetut numeeriset arvoitukset antavat toisen äänen. Nämä kaksi ääntä kuullaan yhdessä kolmannen äänen kanssa, Ihmeellisen Kielentutkijan äänen, hänen, joka loi ja hallitsee kaikkea, myös ihmisten, paikkojen ja esineiden nimiä.

Kun Johannes kääntyi nähdäkseen äänen takanaan, se oli niin kuin paljojen vetten pauhu, ja kun Danielilla oli sama näky, Hänen äänensä oli kuin kansanjoukon ääni. Kirjoitusten pintatasoinen sanoma, samoin kuin sanoman yhteydessä esiintyvät nimet sekä myös sanoman sisäinen numerointi, ovat yhdessä kohdassa kolme ääntä. Kun otat rivin, jossa ovat nämä kolme ääntä, ja asetat sen rinnakkaisen rivin päälle, kolmesta äänestä tulee monta ääntä.

Ja valtaistuimesta lähti ääni, joka sanoi: Ylistäkää meidän Jumalaamme, kaikki hänen palvelijansa, ja te, jotka häntä pelkäätte, sekä pienet että suuret. Ja minä kuulin ikään kuin suuren kansanjoukon äänen ja ikään kuin paljojen vetten kohinan ja ikään kuin väkevien ukkosenjylinöiden äänen sanovan: Halleluja! Sillä Herra Jumala, Kaikkivaltias, hallitsee. Ilmestys 19:5, 6.

Joitakin merkittävimmistä sukuluetteloista löytyy Israelin kuninkaista. Israelin, pohjoisen valtakunnan, ensimmäiset seitsemän kuningasta päättyvät Ahabiin, Iisebeliin ja Eliaan ja edustavat siten sunnuntailakia. Pohjoisten heimojen viimeisten seitsemän kuninkaan linja alkaa sunnuntailaista ja päättyy ihmisten koetusajan päättyessä, jolloin Miikael nousee seisomaan Danielin kirjassa 12. Juudan ensimmäiset seitsemän kuningasta havainnollistavat historiaa sunnuntailaista siihen saakka, kun Miikael nousee seisomaan, ja viimeiset seitsemän kuningasta osoittavat sen historian, joka johtaa sunnuntailakiin. Kaksi sukulinjaa, joista kummallakin on alfahistoria ja omegahistoria. Alfahistoria on ajanjakso 9/11:stä sunnuntailakiin, ja omegajakso on sunnuntailaista koetusajan päättymiseen. Israelin ensimmäiset seitsemän kuningasta vastaavat Juudan viimeisiä seitsemää kuningasta; ja Israelin viimeiset seitsemän kuningasta vastaavat Juudan ensimmäisiä seitsemää kuningasta.

Jatkamme seuraavassa artikkelissa.

“Olkaa lujat loppuun asti”

”[Ilmestys 1:1, 2, lainattu.] Koko Raamattu on ilmestystä; sillä kaikki ihmisille annettu ilmestys tulee Kristuksen kautta, ja kaikki keskittyy häneen. Jumala on puhunut meille Poikansa kautta, jonka omat me olemme luomisen ja lunastuksen perusteella. Kristus tuli Patmoksen saarelle karkotetun Johanneksen luo antaakseen hänelle totuuden näitä viimeisiä päiviä varten, osoittaakseen hänelle sen, mikä pian on tapahtuva. Jeesus Kristus on jumalallisen ilmestyksen suuri haltija. Hänen kauttaan meillä on tieto siitä, mitä meidän tulee odottaa tämän maan historian päättävissä vaiheissa. Jumala antoi tämän ilmestyksen Kristukselle, ja Kristus välitti sen Johannekselle.

Johannes, rakas opetuslapsi, oli se, joka valittiin vastaanottamaan tämän ilmestyksen. Hän oli ensimmäisten valittujen opetuslasten viimeinen eloonjäänyt. Uuden testamentin taloudenhoitokaudella häntä kunnioitettiin niin kuin profeetta Danielia kunnioitettiin Vanhan testamentin taloudenhoitokaudella.

Johannekselle annettava opetus oli niin tärkeä, että Kristus tuli taivaasta antaakseen sen palvelijalleen ja käski hänen lähettää sen seurakunnille. Tämän opetuksen tulee olla huolellisen ja rukoilevan tutkimisemme kohteena; sillä me elämme aikana, jolloin miehet, jotka eivät ole Pyhän Hengen opetuksen alaisia, tuovat esiin vääriä teorioita. Nämä miehet ovat olleet korkeissa asemissa, ja heillä on kunnianhimoisia hankkeita toteutettavanaan. He pyrkivät korottamaan itseään ja mullistamaan koko asiain ilmenemismuodon. Jumala on antanut meille erityistä opetusta varjellakseen meitä sellaisilta. Hän käski Johannesta kirjoittamaan kirjaan sen, mikä oli tapahtuva tämän maan historian päätösnäytöksissä.

“Ajan kulumisen jälkeen Jumala uskoi uskollisille seuraajilleen nykyisen totuuden kalliit periaatteet. Näitä periaatteita ei annettu niille, joilla ei ollut ollut osaa ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman julistamisessa. Ne annettiin työntekijöille, jotka olivat olleet mukana asiassa alusta alkaen.

”Niiden, jotka ovat käyneet näiden kokemusten kautta, tulee olla kallionlujia niissä periaatteissa, jotka ovat tehneet meistä seitsemännen päivän adventisteja. Heidän tulee olla

Jumalan työtovereita, sitoen todistuksen kokoon ja sinetöiden lain Hänen opetuslastensa keskuudessa. Niitä, jotka ovat osallistuneet työmme perustamiseen Raamatun totuuden perustukselle, niitä, jotka tuntevat tienviitat, jotka ovat osoittaneet oikean tien, tulee pitää kaikkein arvokkaimpina työntekijöinä. He voivat puhua heille uskotuista totuuksista henkilökohtaisen kokemuksensa pohjalta. Näiden miesten ei tule sallia uskonsa muuttua epäuskoksi; heidän ei tule sallia kolmannen enkelin lipun tulla otetuksi heidän käsistään. Heidän tulee pitää alkuperäinen luottamuksensa lujana loppuun asti.”

“Herra on julistanut, että menneisyyden historia on kerrattava, kun ryhdymme päätöstyöhön. Jokainen totuus, jonka Hän on antanut näitä viimeisiä päiviä varten, on julistettava maailmalle. Jokaista pylvästä, jonka Hän on pystyttänyt, on vahvistettava. Emme voi nyt astua pois perustukselta, jonka Jumala on laskenut. Emme voi nyt liittyä mihinkään uuteen järjestykseen; sillä tämä merkitsisi luopumusta totuudesta.

Lääkintälähetystyö on puhdistettava ja perinpohjaisesti siivottava kaikesta, mikä heikentäisi uskovien uskoa Jumalan kansan menneeseen kokemukseen. Eeden, kaunis Eeden, turmeltui synnin tullessa maailmaan. Nyt on tarpeen kerrata niiden miesten kokemus, jotka olivat mukana työmme perustamisessa sen alkuvaiheessa.

Ajoittain luumme maailman suurmiesten kuolinilmoituksia. Heidän aikansa tuli äkisti, kuin silmänräpäyksessä. Monet, joiden oletettiin olevan hyvässä terveydentilassa, kuolevat pitojen jälkeen tai laadittuaan itsekkäitä suunnitelmia oman korotuksensa varalle. Sana käy: ”Hän on liittynyt epäjumaliinsa; antakaa hänen olla.” Tämä merkitsee, ettei Herra enää varjele häntä vahingolta. Äkillinen kuolema tulee, ja mitä hänen elämäntyönsä onkaan arvotaan? Hänen elämänsä on ollut epäonnistuminen. Puu kaatuu, koska se voima, joka on sitä ylläpitänyt, jättää sen sen epäjumalanpalvelukselliselle uhrille.

Miehet ja naiset ovat täysin uppoutuneita etsimään jotakin, mistä nauttia. He myyvät sielunsa tyhjästä, ja Jumala vetää pois pitkämielisen kärsivällisyytensä. Heidät jätetään oman valintansa varaan.

”On niitä, jotka samalla kun tunnustavat uskovansa nykyiseen totuuteen, ovat turmelleet uskonsa ja kieltäytyneet vaeltamasta valossa. Kuka nyt panee syrjään itsekkäät, maailmalliset periaatteensa? Kuka nyt pyrkii käsittämään sielun arvon? Mitä hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Tai mitä ihminen voi antaa sielunsa lunnaiksi? Oletteko nälkäisiä ja janoisia elämän leivän ja pelastuksen veden perään? Käsitätkö niiden sielujen arvon, joiden puolesta Kristus kuoli? Elävätkö ne, joiden oletetaan olevan kristittyjä, uskonsa tunnustuksen mukaisesti? Ovatko he tietoisia sielun arvosta? Pyrkivätkö he puhdistamaan sielunsa totuuden kuuliaisuuden kautta?” Manuscript Releases, osa 20, 150, 151.